

Már javában benne vagyunk 2006-ban, de még mindig téma Sólyom László államfő újkévi köszöntője. Már javában benne vagyunk 2006-ban, de még mindig téma Sólyom László államfő újkévi köszöntője. Támadják innen-onnan, de beszélnek róla. Lehet, hogy ezt akarta?

Szokatlanul indult az idei év. Az új államfő ezúttal nem az évváltás mámoros perceiben mondta el az obligát újkévi köszöntőt, hanem megvárta, amíg a „nép” kialussza magát, és másnap délelőtt hangzott el beszéde a köztelevízióban, amelyet azután a kereskedelmi televíziók délután szintén műsorra tűztek. Igaza volt. Hiszen bármennyire szépen beszélt Göncz Árpád vagy Mádl Ferenc, bármennyire is hozzáigazították beszédüket az aktualitásokhoz – legyen az a rendszerváltást követő általános kiábrándulás, a Bokros csomag utóhatása, vagy éppen az EU csatlakozást megelőző várakozások – bizony, azokra a szép mondatokra ma már senki sem emlékszik. Hiszen már a beszédek elmondásának pillanatában sem volt mindenki, - hogy finoman fejezzük ki magunkat – teljesen józan állapotban.

Sólyom beszéde és a külsőségek híven tükrözték az elnök lelki beállítottságát, egész habitusát. Ez persze sokaknak fáj – a jobb-és baloldalon egyaránt. Hol van a nemzeti színű lobogó? – horkantak fel itt. Ott pedig: mi az, hogy Sólyom a közelgő választás kapcsán általánosságban beszél „felelős [választó]polgárokról”, arról, hogy csak demokratikus alkotmányos pártok versenyeznek, és akármelyik győz, nem fogja romlásba vinni a nemzetet?. És miért akarja Sólyom kizárni a lejárató kampányokat?

Alaptalan vádak. Nem attól szeretjük az államelnököt, hogy kiteszi maga mögé a magyar zászlót. Hanem azért, amit mond. Márpedig Sólyom csupa olyan dolgot mondott, amelyet minden józan (legfeljebb másnapos) magyar állampolgár magáénak vallhat, akármelyik oldalon is áll. Szólt arról, hogy a magyar nemzetet „határoktól függetlenül” meg kell tartani, hogy a választási kampányt ne üres és beválthatatlan ígéretek, a másik lejáratása határozza meg, hogy az új kormány gondolkodjon távlatosan, kezdjen bele a halogatott reformokba – lényegében „legyen jó Magyarországon élni.”. Hát nem nagyobb mozgósító ereje van ennek, mint bármilyen szimbólumnak? Egyébként is, mindenki nyugodt lehet, nemzeti ünnepeinken ott lesz a címeres háromszínű lobogó Sólyom mellett/mögött.

Az a vád pedig egészen nevetséges, hogy Sólyom, amikor a választást felelős polgárok döntésének nevezi, hamis tényről állít, mert a „társadalom rétegzett, és a választást a legkevésbé tudatos és iskolázott, az ország helyzetének átlátására legkevésbé képes” (magyarán hülye) százezrek döntenek el. Ezzel a szerző – akit most nem kívánok megnevezni, mert cikke nem ebben az orgánumban jelent meg - azt sugallja, hogy szabad a gazda, ezeket az ígéretekkel legkönnyebben manipulálható embereket a pártok vegyék csak kampányilag kezelésbe.

Az érvelés önmagában is ijesztő, arról nem is beszélve, hogy Göncz Árpád csakúgy, mint Mádl Ferenc, újkévi beszédekben általánosságban vagy éppen többes szám első személyben beszéltek Magyarország polgáraitól. Sem az idő, sem a hely nem volt alkalmas arra, hogy részletesen kifejtse a társadalom rétegzettségéből származó dilemmákat. És miért is tették volna? Talán Sólyomnak is a manipulálást és a lejáratást kellett volna, mint nemes módszereket felemlenie?

Sokan figyelik éber szemmel az államfő minden lépését, attól tartva, hogy öntörvényű, kiszámíthatatlan egyénisége kockázatot rejt magába. Többen is azt jósolják, hogy akár Orbán, akár Gyurcsány lesz a miniszterelnök, előbb-utóbb meggyűlik a baja Sólyommal, és konfliktushelyzetek alakulhatnak ki. Ez egyáltalán nem baj. Sőt, azt igazolja, hogy

Írta: hvg.hu

2006. január 04. szerda - Módosítás: 2006. január 04. szerda

olyan államelnökünk van, akit az éppen hatalmon lévő politikai elit nem tud saját képére formálni, ezzel kísérleteznie sem lesz érdemes.